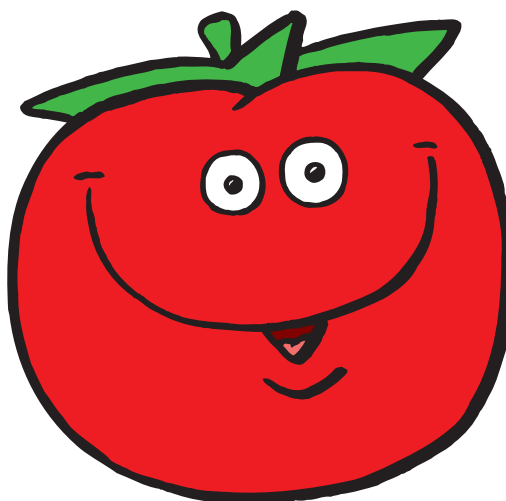

5. Versjes

Witloof, puur en ongezouten

Krakend witte blaadjes
Smakelijk maar bitter
Heerlijk fris, een beetje zoet
Witloof ... het doet je goed

Smeuïg met een kaassaus
Gerold in een dekentje van ham
Nog een vleugje nootmuskaat
Recept van grootmoe... puur plagiaat

Danie Horrevorst

In de serre

Lekker weertje in de serre
Wat een hitte, joh!
Zo warm

Heerlijk bloedrood die tomaatjes
En goh, die aardbeitjes!
Zo zoet

Lekker sappig die druiven
en die roosjes, hola!
Zo zwoel

In m'n topje loop ik
Midden in de winter
Langs de eindeloze rijen
Rood en groen

Roep ik 'Dzién Dobry'
'Bună ziua' of 'Bom Dia!'
'So cool!'

Danie Horrevorst

Tomaat is gezond

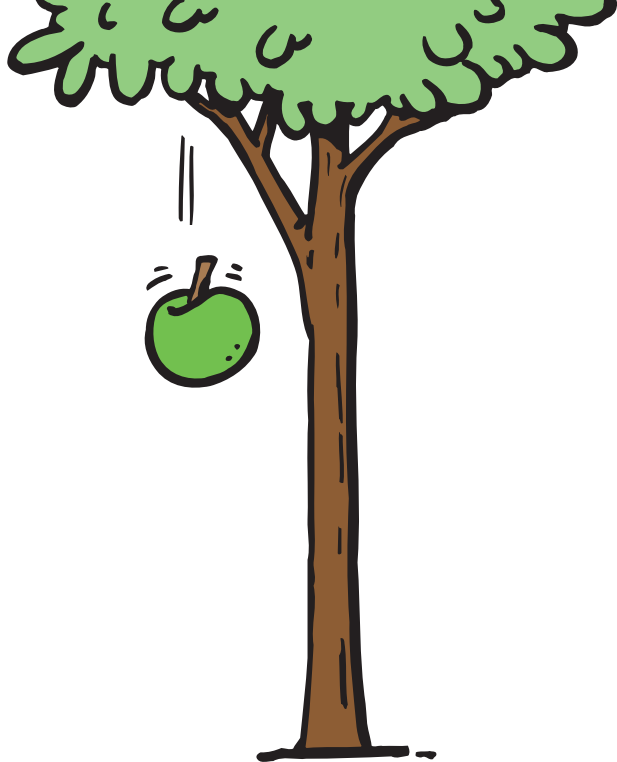
Rood als vers bloed,
sappig en verfrissend
Aan je lichaam doet het goed
Helend en verkwikkend

Aperitiefhapje vol met bètacaroteen
Ketchup en sauzen vol lycopene
Halt aan kankers, geen cholesterol die plakt.
Joepie een stralende huid, weg met cataract.

Fosfor, kalium, ijzer en vitamine C
Komaan, jongens!
Pak dat allemaal mee!

Danie Horrevorst

Boomgedicht:

Een boom kunnen zijn...
Dat lijkt me wel wat.

Een berk met witte bast
en in de lente...
bezorg ik een hoop mensen last.

Of zo'n statige walsende beuk
zo hoog boven alles.
Dat lijkt me wel leuk.

Anders... een eik misschien?
Knoestig en oud.
Met stevig brandhout bovendien.

Of een wilg die treurt
en in de wind
mooi zilver kleurt.

Maar als ik echt kon kiezen.
Doe mij dan maar een boom vol fruit
En na het kaal zijn en het vriezen
Gonzen de bijtjes
in mijn kruin heel luid.
Want ja...
mijn bloesems kwamen uit!

Danie Horrevorst

Prei-gedicht

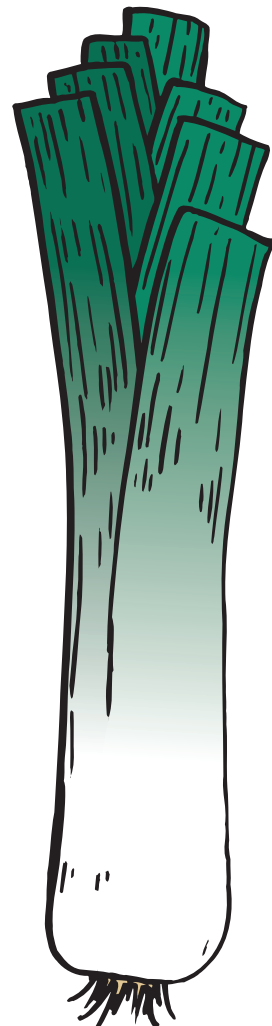
Toen men ooit de gel uitvond,
ontdekte men ook de prei.

Haar groene haardos
hing slapjes omlaag

waarop men toen heel blij
aan het smeren en stileren ging

met als resultaat
dat het kapsel van de prei
voortaan
fier rechtop staat

Tijl Damen uit 'Aan tafel' 2009

Komkommertijd

Vandaag is het komkommertijd.
Ik snijd hem snel aan stukken,
blind haast als een keukenmeid
bij wie niets kan mislukken

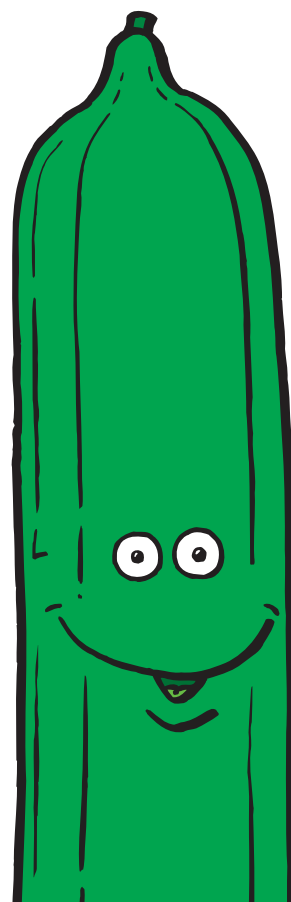
behalve dat gegil.
Nu pak ik de tomaten,
zo klein nog en zo pril...
Ik kan het weer niet laten

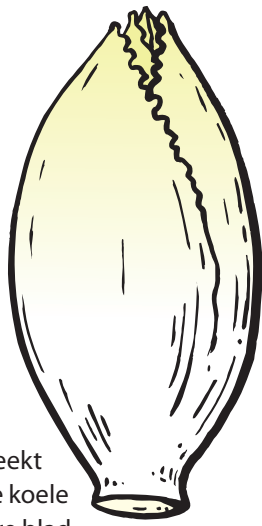
en hak ze fijn en stil,
zó stil moeten ze wachten
totdat mijn mes ze vilt.
En 't waren van die zachten.

Dan paprikaas, zo zuivel schoon,
basilicum en bieslook -
ik componeer een milde toon,
van mirre haast, of wierook

Ik vlij er nog van alles bij:
courgette, peen en uitjes,
voor mijn part zelfs een partje prei -
alles! (behalve spruitjes)

gedicht.punt.nl

Witloof

Zoals witloof,
niet de wortel die men breekt
en keert in de ast, maar de koele
kwetsbaarheid van het tere blad

zoals het donkerte wil om wit te zijn
en kilte zoekt om bitter te worden
en breekbaar blijft en bleek
een bundel ongebroken verlangen

zoals het roerloos groeit,
een leger van stilte,
en opflakert bij het licht van een lamp
een korte groet uit hun grot van roest

zoals volmaakte vlammen
van een ondergronds branden

David Van Reybrouck, uit 'Liegend Konijn'

VEGETARIA

Zij houdt van vlees, ik kan dat wel begrijpen.
Als ik haar over 't braden van een kip hoor
of bij 't bereiden van een malse snip stoor,
ben ik bereid mijn ogen toe te knijpen.

Ik weet hoe ik als nummer 1 met stip scoor,
dans volgzzaam naar haar culinaire pijpen,
sta zelfs het botste keukenmes te slijpen.
Zij houdt van vlees, ik heb daar wel begrip voor.

Ooit was ik vegetariër, maar ach,
wat zij met zulk gevogelte vermag,
een godenspijs die snel mijn weerstand brak.

En quasi-mokkend ging ik overstag,
verslond terstond haar schotel-van-de-dag
want ja, het vlees, dat is nu eenmaal zwak.

Aaike Jordans, 1951

Een lied over honger

Ik werd door diepe vrees bevangen,
Hield het niet uit
In mijn hut
Hongerig en verkleumd
Trok ik strompelend landinwaarts;
Ik gleed uit, sloeg telkens tegen de grond
Bij het Kleine Muskus-os Meer
Namen de forellen mij ertussen
Door geen enkele maal te bijten
Ik krabbelde op,
Bereikte de Jonge Mannen Rivier
Waar ik eens zalm had gevangen
Ik smeekte
Om vis of een kariboe
Die in het meer zwom
Mijn gedachten
Tolden in het lege
Als een losgeschoten vislijn
Zou ik ooit weer vaste grond
Onder mijn voeten voelen?
Ik wankelde voort en mompelde,
Mompelde alsmaar bezweringen onder het gaan.

*Kingmeroet, jager en dichter uit het begin
van vorige eeuw die tot de zogenaamde
Koper-Eskimo's van Noord-Canada be-
hoorde.*

*(Opgetekend door Knud Rasmussen bij de
Koper-Eskimo's, 1923)*

*Dit gedicht komt uit Raster nr 53, 1991,
Eetnummer.*

